

d ů v o d ů:

Po stránce právní posoudil odvolací soud věc správně a nejvyšší soud souhlasí s důvody napadeného rozsudku, na něž odkazuje a jež vývodům dovolatelovým se nepodařilo vyvrátiti. Ač nejde tu o celou mlátičku, nýbrž jen o pět dvanáctin mlátičky, není vyloučeno pro posouzení, zda žalovaný nabytí vlastnictví onoho podílu na mlátičce, použití ustanovení § 367 obč. zák., o který opírá odvolací soud své rozhodnutí. Zákonnými předpisy šestnácté hlavy druhého dílu občanského zákoníka o společenství vlastnictví (§ 825 a následující) není řešena otázka, jak se nabývá vlastnictví jednotlivých podílů, a tu vzhledem k ustanovení § 829 obč. zák., v němž se odkazuje na § 361 obč. zák., nutno se obíratí předpisy o vlastnickém právu (hlava druhá) a platí úsudkem z většího na menší předpisy o nabytí věcí movitých též o nabytí podílu na těchto věcech. Ustanovení § 367 obč. zák. není výjimečné v tom smyslu, jak dovolatel uvádí, aby platilo jen o celých věcech a aby nemohlo býti použito pro podíl na věci movité, neboť toto použití není výkladem rozšiřovacím.

Čís. 12374.

Ochrana nájemců.

Z bytů a místností uvedených v § 4 (1) zákona ze dne 19. prosince 1931, čís. 210 sb. z. a n. a jsoucích do 31. prosince 1932 pod ochranou zákona, nebylo lze dáti před tímto dnem výpověď bez svolení soudu.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, Rv I 134/33.)

Dopisem ze dne 5. října 1932 vypověděla žalobkyně žalované podle § 4 (1) čís. 2 zákona ze dne 19. prosince 1931 čís. 210 sb. z. a n. obytné a obchodní místnosti v dopise uvedené na čtvrt roku k 31. prosinci 1932. Žalovaná namítla proti mimosoudní výpovědi mimo jiné, že výpověď mohla býti dána jen se svolením soudu a že teprve od 1. ledna 1933 by nebylo třeba svolení. Procesní soud první stolice mimosoudní výpověď zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Mezi stranami není sporné, že vypovězené místnosti podléhaly ochraně zákona ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., a jest mezi nimi sporné jen, zda této ochrany pozbyly od 1. ledna 1933. Předpis § 4 (1) zákona čís. 210/31 sb. z. a n. praví, že ustanovení zákona čís. 44/28 v doslovu zákona čís. 30/30 a čl. I zákona čís. 166/1930 a tohoto zákona zůstávají v platnosti až do 31. prosince 1932 pro místnosti v odstavci prvním uvedené; předpis § 4 (3) téhož zákona praví,

že, počínajíc dnem 1. ledna 1933, spravují se poměry z nájemních smluv o bytech a jiných místnostech, na něž se vztahuje odstavec první, ustanoveními práva občanského. Z toho vyplývá nade vší pochybnost, že i byty a místnosti uvedené v odstavci 1. byly až do 31. prosince 1932 pod záštitou zákona se všemi důsledky. Až do uvedeného dne platila pro sporné místnosti všechna ustanovení zákona o ochraně nájemníků, tedy i předpis § 4 zákona čís. 44/1928 sb. z. a n., že smí býti dána výpověď jen se svolením soudu; teprve od 1. ledna 1933 by nebylo třeba takového svolení, kdyby šlo o místnosti uvedené v § 4 (1) zákona čís. 210/1931 sb. z. a n. To právem vypovězená strana namítala a tomu neprávem vypovídající strana odporovala z důvodu, že prý výpověď má přivoditi zrušení nájemní smlouvy až po 31. prosinci 1932 a že by jinak mohla dáti výpověď až k 1. dubnu 1933, čímž by se ochrana nájemníková o čtvrt roku prodloužila. Zmíněný již předpis § 4 zákona čís. 44/1928 sb. z. a n. platil pro sporné místnosti, jak již řečeno, až do 31. prosince 1932, platil tedy také ještě dne 5. října 1932, kdy byla výpověď bez soudního svolení dána, takže vypovídající strana nebyla oprávněna tohoto tehdy ještě platného předpisu vůbec nedbat. Zmínuje-li se vypovídající strana o prodloužení ochrany o čtvrt roku ve prospěch nájemníka, lze jí odvětit, že teprve dnem 1. ledna 1933 přestává ochrana místností uvedených v § 4 (1) cit. zák. a nastupují obecné předpisy občanského práva, nikoli dříve, a že tedy žalobkyně, davši bez svolení soudu výpověď již v říjnu 1932, zkrátila zákonem zaručenou ochranu nájemníkovu o čtvrt roku, a tím jednala i proti doslovu i proti vůli zákona. Ježto si žalující strana neopatřila k výpovědi chráněných místností soudní svolení, musila býti výpověď již z tohoto důvodu zrušena (srovnej rozhodnutí čís. 3437, 3741, 4707, 6596 a jiné sb. n. s.) a nebylo třeba zabývatí se s ostatními námitkami.

Čís. 12375.

Podepsal-li žalovaný vlastnoručně zpáteční lístek o doručení žaloby, bylo na něm, by si vyžádal žalobu i obsílku k prvému roku od domácích lidí, kteří prý je přijali.

(Rozh. ze dne 17. února 1933, Rv II 623/31.)

Proti rozsudku pro zmeškání, jímž byl uznán povinným zaplatiti žalovanou pohledávku, podal žalovaný odvolání, v němž uplatňoval mimo jiné zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., ježto žaloba nebyla dodána jemu, nýbrž domácím lidem, kteří mu o tom nic neřekli. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Tvrzení, že žaloba nebyla prý žalovanému doručena, odporuje potvrzení žalovaného ve zpátečním lístku, že obdržel od procesního soudu »zásilku I. r. 16/4 a žal. Ck I a 463/31-1«, tedy žalobu. Poukazuje-li odvolání k tomu, že při podepisování zpátečního lístku žaloba nebyla žalovanému dodána, že byla doručena jeho lidem a že